

[Aksel Larsen.]

var aftrykt i Berlingske Tidende den 1. januar og bar overskriften „Et besindelsens år.“ Jeg ville gerne have oplæst hele artiklen, den var værd at blive hørt her i tinget og komme ind i Folketingstidende, men det bliver nok for langt. Jeg skal tage nogle enkelte afsnit af den.

Første næstformand (From): Hr. Aksel Larsen har 5 minutters taletid i det hele.

Aksel Larsen: Tak. Der siges f. eks.:

„Vi kommer ikke langt ind i 1967, før end alle, der har et ansvar for eller et ord at skulle sige om samfundets udvikling, må besinde sig på følgerne af, at en ny tid er ved at begynde med dens opgør med fortiden og dens forestillinger om fremtiden.“

Der siges videre:

„Oppositionen må forstå, at dens givne rolle som årvågen kontrollant og alternativ ikke kan være den tilstrækkelig, hvis den skal kunne gøre sig forhåbninger om at spærre det socialistiske flertal vejen til den uomstyrtelige magtstilling. Den må indstille sig på større bevægelighed i tankegang, program og holdning, hvis den skal undgå at blive ladet tilbage i en fortid, som hurtigt vil kunne vise sig at ligge håbløst langt tilbage.“

Der siges videre et andet sted:

„Og det må forekomme indlysende forkert at tro, at man, når beslutningerne træffes om de problemer, folketinget skal løse, kan regne med, at venstre og det konservative folkeparti kan indgå forlig, der tilvejebringer et andet flertal end det socialistiske.“

Det socialistiske flertal sætter ikke automatisk andre udenfor. Der vil altid være en indflydelse, som kan påvirke afgørelserne, og man bør ikke frivilligt afstå fra at gribe de muligheder, der dukker op. Men man bør gøre det uden at have illusioner om, at man kan komme uden om folkesocialisterne. Skal der sluttes politiske forlig — og der vil altid være meget at blive enige om — må det blive aftaler, der omfatter begge de socialistiske partier på lige fod.“

Og derefter i sidste afsnit:

„Der var mange politiske fejltagelser i det gamle år. Det kom til at svie både til den ene og den anden. Det er tilrådeligt, om man begynder det ny år med at tage et klart bestik af situationen, som den er. Der er ikke længere råd til at dumme sig.“
Jeg henstiller det til overvejelse.

Peter Nielsen: Jeg vil selvfølgelig gerne være lige så venlig over for hr. Henry Christensen, som jeg var over for hr. Poul Møller, men skal det her dagsordenssjov nu ikke snart stoppe?

Jeg må fastholde det andet af de dagsordensforslag, jeg fremsatte, og anbefale, at man stemmer imod det af hr. Henry Christensen stillede ændringsforslag, således at dagsordenen vedtages i den skikkelse, jeg har givet den. Så skulle det sjov vel være ovre; så er vi ved at kunne nå lyntoget; så kan vi møde tirsdag og tage alvorligt fat på skatteforhandlingerne.

Poul Møller: Inden mit parti kan tage stilling til det stillede ændringsforslag og det dagsordensforslag, der nu skal til afstemning — jeg bemærker, at vi har erklæret os villige til at stemme for det af hr. Henry Christensen oprindeligt stillede dagsordensforslag, som jeg forstår nu er trukket tilbage — vil jeg, da der jo så kommer til at stå:

„Idet folketinget tager til efterretning, at finansministeren er rede til i folketingsudvalget at fremlægge et samlet oplæg til forhandling om det fremtidige indkomstskattesystem og at stille forslag om et egnet skatteloft. . . .“

spørge den højtærede finansminister, om det er fremgået af debatten — det har i hvert fald ikke været min opfattelse af debatten — at finansministeren har erklæret sig rede til i folketingsudvalget at stille forslag om et egnet skatteloft.

Tinget kan selvfølgelig opfordre finansministeren til at gøre det; men vi kan vel ikke vedtage, at vi tager til efterretning, at han har erklæret sig rede til det, hvis han ikke har erklæret sig rede til det. Hvis finansministeren her vil erklære sig rede til at gøre det, vil jeg meget gerne stemme for det. Men hvis finansministeren siger, at han ikke er rede til at fremsætte et sådant